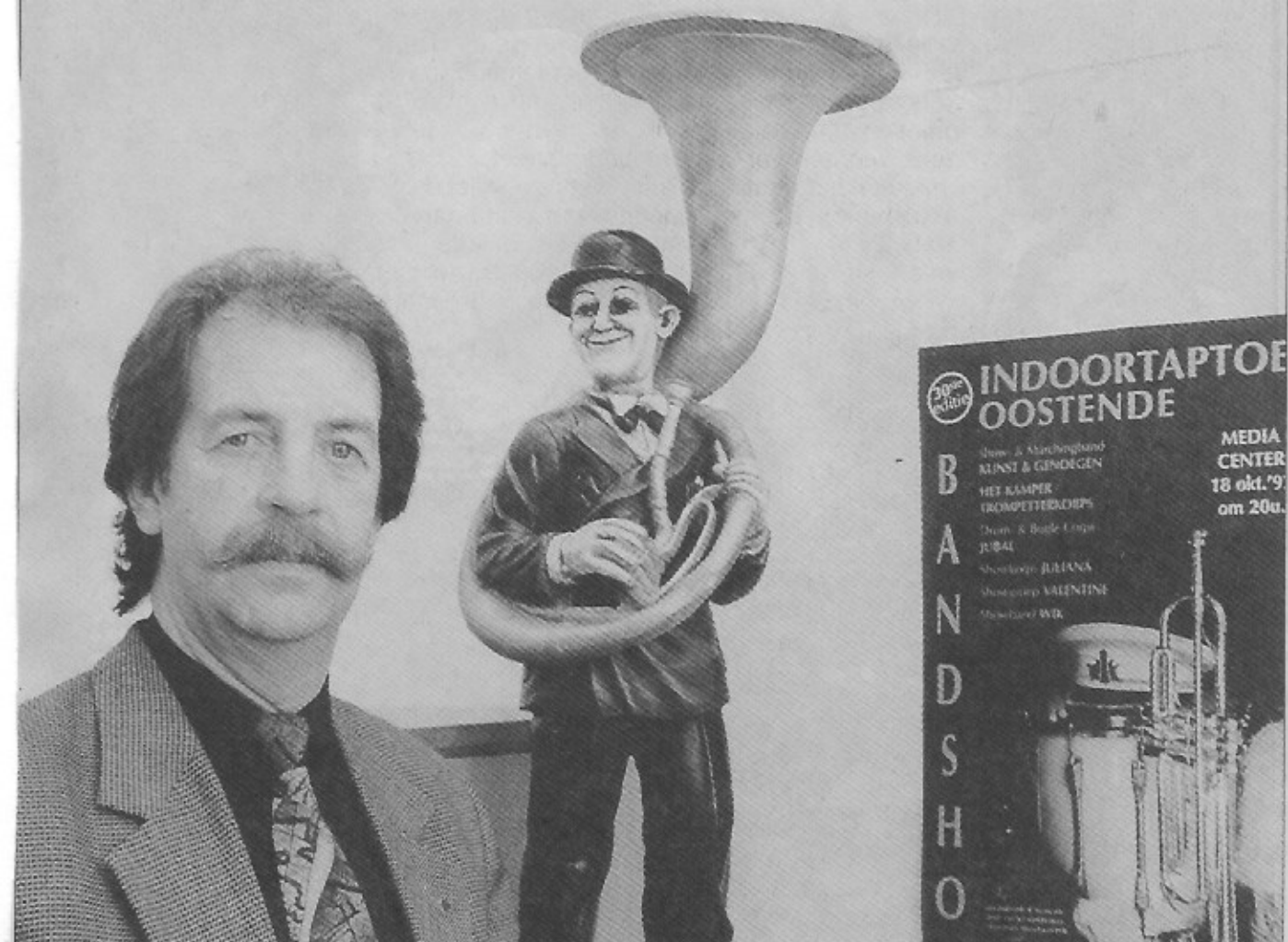

Willen... meestal kunnen!

Schepen Staf Cattoor trouwde meerdere malen. In de eerste plaats met Monique Coudeville die hem dochters Sandra en Carla schonk en zoon Chris die volgende vrijdag in het huwelijk treedt. Om kleindochter Ilse niet te vergeten waarmee hij in duo 'Lachend komt de zomer!' zingt. Getrouwd is Staf evenzeer al heel zijn leven met de showband van Willen Is Kunnen, waar hem als tamboer-majoor de opperste genoegdoeningen te beurt vielen. Later ging hij hartstochtelijk van de politiek houden, werd in de kortste keren gemeenteraadslid, CVP-voorzitter en tenslotte schepen. Zijn sociale engagement kreeg hij zeker mee van de kapitein van de Zeetijger, vader Tuurtje Cattoor, voor wie er eigenlijk geen slechte mensen bestonden...

Het verhaal wil dat Staf, zoon van Tuurtje Cattoor, er ooit van droomde witte pater te worden. In verpleegstersschort van een van zijn zusters en een rinkelende koebel uit d'een of d'andere CM-reis droeg Staf menige mis op in moeders waskot. De tijd blijft evenwel nooit stilstaan, want voor hij het goed besepte belandde hij op de WIK-gymnastiekzolder van illustere Albert Milh... Trommelde zoals veel anderen het gammele Volksbondmuziekje tot een drumband met internationale allures om op zijn 18e — met kop in de wolken! — zo waar tot tamboer-majoor te promoveren. Staf Cattoor, een verhaal dat patersdromen, drumbandambities en Bruggen en Wegen overschreed om zich einde-lijk in een schepenszetel neer te vleien...

Over zijn thuis geeft Staf Cattoor mee dat vader het door zelfstudie en volharding tot kapitein van de staatsleepboot *Zeetijger* bracht, alwaar hij door de bemanning op de handen werd gedragen. Tuurtje Cattoor had daarbij een warme en zeer kloekke stem. „Als ik naar de vissersmis op de Opex ga en ik hoor het lied van Petrus die op de baren wandelt, dan springen me keer voor keer de tranen in de ogen...”, aldus Staf. Moeder May Ver-eecke was geboren in de omgeving van het Engelse Liverpool. Een lieve huismoeder die vijf kinderen grootbracht, relatief streng was maar een hart had als een koekebrood voor haar kroost...

Tamboer bij WIK-gymnastiek en bij Zeemachtmuziek

In vergelijking met zoveel *strangeshotters* had Staf Cattoor geen voetbalkuiten voor den As of 't Veegee, maar voelde zich naar de gymnastiekzolder van 'de oeden boend' getrokken. Hij zou er geen keurturner worden à la Piet Milh, maar trommelen dat zat hem blijkbaar in de genen. — **Tamboer-majoor wat stelde dit voor?**

— **Staf:** „Toen ik op mijn 18e werd aangezocht om tamboer-majoor te worden, was dit een enorme uitdaging voor mij. Geloof me, het is niet niks voor een groep van 50 man te gaan staan en voldoende gezag op te brengen om muzikaliteit en drill tot een must op te drijven. Je zet in zekere zin een beetje de wereld naar je hand. Dat erwaarden de muzikanten en ikzelf toen we in Wilrijk (in 1967 dunkt me) de *Gouden Drum* wonnen. Een kleinood van 12.000 frank waarmee we jaren publiciteit hebben gemaakt. Een wedstrijd die trouwens naderhand nooit meer doorging.”

— **Ooit een traan in je oog gepinkeld?**

— **Staf:** „Het gebeurde in het Rotterdamse sportstadion 'Ahoj' — capaciteit 12.000 man! — dat ik tegen de Nederlandse impressario zegde: ik ga die twaalfduizend Hollanders doen rechtstaan voor de Oostendse WIK'ers. De man zei: dat lukt je nooit. We hebben de weddenschap gewonnen, want de hele zaal veerde recht toen onze drumband Vera Lyn's *Land of Hope and Glory* aanhief. Zoiets geeft je een kick die je nooit meer vergeet. Op zo'n moment blinkt er een traan van ontroering in je oog...”

— **Waar is de 'oede Boend' vol sentimenten?**

— **Staf:** „De tijd van moeten en vaatje Claeys zijn onuitwisbaar in het geheugen van iemand die het allemaal heeft meegemaakt. Je mocht daar binnenkomen eender wanneer, je waart daar altijd *thuis*. De huiselijkheid van dergelijke volkse herbergen verdwijnen alsmear meer uit het goedig uitgaansleven. Verheugend dat de huidige Volksbond tenminste een poging onderneemt om in hetzelfde café de verschillende generaties een dak boven het hoofd te geven.”

— **Naar welke bonk uit je Volksbondleven heb je steeds opgekeken?**

— **Staf:** „Zeker naar Dries Claeys, de éminence grise, waar je altijd iets mocht aan vragen. Zeker ook naar Jef Van Langenhove, die wel hard van taal was... maar met een warm hart consequent opkwam voor de arbeider. Tenslotte naar Clement Bil, wiens sociale ingesteldheid de deur altijd op een kiertje hield...”

Tergende Goekint-tragikomedie en remmende woordbreuk

Toen Staf in een bepaald verkiezingsjaar in de rij stond om te stemmen, hoorde hij een stem achter zich die zegde: „had jij vandaag op de lijst gestaan, dan zou ik voor u gestemd hebben...” Een dom verhaal en tot vandaag weet Staf nog altijd niet wie dit zegde, maar in de kortste keren was hij bij de CVP-jongeren en op zijn 34e bereid om de gemeenteraadsverkiezingen aan te gaan. Op de 18e plaats kreeg

hij 900 stemmen achter zijn naam en was de 11e verkozen op een totaal van 14 CVP'ers. Hij zou in de Oostendse raad zetelen van 1982 tot 1988.

— **Toen liep het mis...**

— **Staf:** „Spijt ik bij mijn tweede kandidatuurstelling 1300 stemmen haalde — méér dan bepaalde verkozen schepenen — kon ik toen niet zetelen wegens onverenigbaarheid, omdat een familielid bij een andere partij insgelijks verkozen was. Ik besloot het dan maar voor de volgende zes jaar rustig aan te doen. „Mis”, zei me toen Roger Ereboudt — burgemeester van Bredene — die me aanmaande om CVP-voorzitter te worden. „Want als je vandaag geen preses wordt, beland je in de kortste keren in een put waaruit je, politiek gezien, nooit meer van je leven zult uitkomen...”

Roger's woorden gaven Staf Cattoor de kick om zich toch tot kandidaat voor de voorzitterstaak te stellen. Hij werd trouwens met 90 procent van de stemmen verkozen. Hij kreeg de tijd te ervaren dat voorzitter zijn van een politieke partij — of het nu de CVP of een ander is — geen sinecure is en moeilijker dan een leek aleens vermoedt.

— „Toen ik me in 1994 terug kandidaat stelde voor de gemeenteraadsverkiezingen, was ik iets minder gelukkig inzake bollekes naast mijn naam, niettemin waren mijn 800 behaalde stemmen goed voor een plaats in de gemeenteraad. Ik maakte dus deel uit van een coalitie... die ik tevoren als

CVP-voorzitter had helpen vormen.”

— **Op het moment dat de schepenszetel lonkt, begint de partijmotor te pruttelen en belandt je in een tergende Goekint-tragicomedie...**

— **Staf:** „Ik kan hierover heel kort zijn: ik heb een hekel aan mensen die hun woord niet nakomen...”

— **Durf je vloeken in de kerk?**

— **Staf:** „Ik leerde dit destijds van proost Joris Dejaegher die niet in zijn handen keek om er een dedju uit te persen, als iets radicaal verkeer dreigde uit te lopen. De uitspraken van die man, die straks mijn zoon zal huwen, is van zulksdanige goedaardige soort, dat hij eigenlijk alles mag zeggen wat hij wil.”

Oostende moet stoppen met klagen...

Het geeft natuurlijk een weldoend gevoel als je op zekere dag dan toch in de schepenszetel moogt plaatsnemen. Staf Cattoor ervaarde dit als de beloning voor het geduld en de tegenslagen die hem op politiek vlak niet gespaard bleven.

— **Hoe zwaar weegt een schepenschap?**

— **Staf:** „Heel zwaar, want de enorme werkdruk eisen toch een serieuze inzet van

acht uur per dag. Ik heb er mijn job bij openbare werken moeten voor opgeven. Als schepen moet je altijd ter beschikking zijn, op het stadhuis ofwel telefonisch. De binnengebrachte dossiers moeten in de kortste tijd — getekend!

— terug naar de diensten. Daarbij moet je tijd maken om daar aanwezig te zijn waar de mensen jou verlangen...”

— **Johan's drie miljard?...**

— **Staf:** „Ik heb dit nog niet nageteld... Het is wel zo dat, hoe dichterbij de zon vertoeft hoe meer warmtestralen op je koppeke schijnen. Maar alle gekheid op een stokje, wees ervan overtuigd dat ook de CVP-ministers een duw aan de Oostendse wagen geven.”

— **Rood is troef in Oostende, doen de sosjes nu echt alles?**

— **Staf:** „Bij een bestuursformatie blijft het altijd een kwestie van overeenkomen. Met een numerieke meerderheid hoort het wel, dat je hier en daar wat duidelijker de leiding neemt. Wij, katholieken, hebben dit toch ook jaren gedaan...”

— **Men mist bij de CVP, naar de volgende verkiezingen toe, vandaag blijkbaar persoonlijkheden?**

— **Staf:** „Dat klopt, want de CVP is zo'n beetje door mekaar geklutst. We zijn ons evenwel aan het hervatten en komen zeker terug. Mijn verwijt gaat dan toch naar de mensen die de partij verlieten. Wanneer je bij je heengaan niet zorgt voor een opvolger... dan ben je niet geslaagd in je opdracht. Je bent geen ware

leider, als je er niet voor zorgt dat je lege plaats op een waardige en correcte manier wordt ingekleurd.”

— **Oostende, bekeken met schepensogen?**

— **Staf:** „Met zee, bos, strand en mobiliteit in het centrum is Oostende gewoon een toeristisch summum. Hoe rustgevend is een wandeling niet op 't hard zand tegenaan de waterlijn. Formidabele stilte, die pas écht indrukwekkend wordt als krijsend meeuwen-geschreeuw haar openrijt.”

— **Zeebrugge groeit... En Oostende deint weg?**

— **Staf:** „Oostende gaat altijd klagen. Beseft men wel dat het in Zeebrugge gewis ook niet allemaal rozengeur en maneschijn is. Aan de Oostkust is men blijkbaar wijzer en jermieert men niet om de haverklap aan de klaagmuur. Sjongens toch, met grienen brengt men geen volk naar de kust! Zou jij naar de Méditerranée gaan... als je regelmatig in de krant leest dat de horeca in Nice absoluut niet tevreden is?”

— **Wat zeiden Monique en kinderen toen pa schepen werd?**

— **Staf:** „Eindelijk!, zeiden ze... Vergeet niet dat mijn familie onder druk leefde, toen ik vooreerst in zes jaar tijd géén mandaat kon vervullen en zo recent twee jaar en half moest wachten op een rechtmatig schepenslint...”

— **Een gelukkig mens?**

— **Staf:** „Heel gelukkig... Hoop mijn mandaat uit te doen en in 2000 de kans te krijgen mij als schepen te bevestigen!”